



Ecz. Kağan AKSOY

www.aydineczaci.org.tr

# MEHMET'İN GİDİŞİ

Sevdiğim, sohbet etmekten hoşlandığım, yanımda olduklarında bana huzur veren bir çok arkadaşım var. Hepsini birbirinden iyi, birbirinden güzel insanlar. Bu arkadaşlarımdan birisi de Mehmet. Onun yeri bende apayrı. Mehmet kim mi? Babamın askerlik arkadaşının oğlu. Şimdinin asker adayı. Bir hafta sonra askere gidiyor. Mehmet Kütahya'da bir baraj yapımında tekniker olarak çalıştığı için uzun zamandır görüşemiyorduk. Mehmet'le askere gitmeden önce, son kez cumartesi dertleştik. Çevresindeki askerliğini yapmış hemen herkesin, söz birliği etmiş gibi askerde yaşadıkları sıkıntıları anlattıklarını söyledi. Bu yüzden canı sıkın. Kendini pek iyi hissetmiyormuş. Buluştuğumuz iyi olmuş. Nispeten de olsa rahatlamıştır sanırım.

Gitmeden son kez satranç oynayalım dedik. Her zamanki gibi sadece bir el oynadık. Saatlerce süren satranç oyunlarımıza birisini daha ekledik. Bu oyunlar niçin mi saatlerce devam ediyordu? Satranççı çok iyi bildiğimizden mi yenilemiyorduk? Hayır, sebebi tahmin ettiğiniz gibi değil. Mehmet satranççı pek bilmiyor ben de fena sayılmayacak kadar iyi oynuyordum. Normalde benim onu kısa bir zamanda rahatlıkla yenmem gerekiyordu. Ama bizim oyunlarımız hemen bitmiyor, bir oyunu bitirmek saatlerimizi alıyordu. Oyun, oyun olmaktan çıkıp farklı bir hal alıyordu. Oyuna başladık mı ikimizin de çenesi açılıyor, kahkahaların biri bitip biri başlıyordu. Bu son oyunumuz da öyle olmuştu.



Ama maalesef ayrılma vakti gelmişti. Neşeyle devam eden sohbetimiz yerini ayrılık vaktinin getirdiği hüznü bıraktı. Şehir dışında olacağım için Mehmet'i askere giderken yolcu edemeyecektim. Bu son buluşmamızdı. Ayrılıyorduk. Acemi birliğinde en fazla birkaç ay kalacaktı ama gene de kendime engel olamadım. Gözlerim doldu. Ayrılığın getirdiği hüznü bu defa beni daha fazla sarıyordu. Çok değer verdiğim dostum gidiyordu. Ayrılığın her ne kadar geçici olduğunu bilsem de gene de hüznü sarıyordu beni.

Ayrılırken Mehmet' in annesi Nazan Teyze geldi aklıma. Nazan Teyze, Mehmet'in askerliğinin Erzincan'a çıktığını ilk öğrendiğinde feryadı basmış "Benim güzel oğlum Erzincan'a mı gidecek şimdi?" diye. Neyse ki Mehmet teselli etmeye çalışmış annesini. "Üzülme, üzülecek ne var ki!" demiş Mehmet. "Vatan borcu bu. Allah'ın izniyle göz açıp kapayana kadar geçer." Annesi gene de tam teselli olmamış ya, neyse gene de biraz

# MEHMET'İN GİDİŞİ

daha sakinleşmiş. Şimdi ağlamasa da gözleri hep dolu dolu. Oğlunun gideceği günü bekliyor. Mehmet'in gideceği gün boşaltmak için, adeta gözyaşlarını biriktiriyor.

Bir de kırmızı yemeni almış oğluna. Asker olacak gençler gitmeden bir hafta önce kırmızı yemeni atarmış omzuna. Gençler askere gittikten sonra da, evin ziyarete gelen herkesin rahatlıkla görebileceği bir yerine asırmış bu yemeni. Asker oğlan dönünceye kadar da orada durması gerekiyormuş. Adetmiş bu. Nazan Teyze onları ziyarete gittiğimde bir kırmızı yemeni de bana verdi. "Giderken sen de takarsın." dedi.

Ya Tayfur Amca'ya ne demeli. Oğlunun gitmesine pek üzölmüyormuş gibi yapıyor ama yüreği sızlıyor besbelli. "Sadece bizim oğlan mı gidiyor askere." diyerek teselli

arıyor kendine. Üzöntüsünü saklamaya çalışıyor ama nafiye. Bakışları ele veriyor hislerini. Bazen dalıp gidiyor. İçi yanıyor besbelli. Ne yapsın ayrılık kolay değil.

Onların bu hali aklıma gelince biraz daha artıyor özöntüm. Bu ayrılığın geçici olduğunu düşünerek teselli bulmaya çalışıyorum. Ama yok, olmuyor, ağlayacağım. Ağlayacağım ama burada Mehmet'in karşısında değil. Evimde, kendimle başbaşa kalınca ağlayacağım. Ve kalemi kağıdı elime alıp yazacağım hissettiklerimi. Yazıma da şöyle başlayacağım:

"Sevdiğim, sohbet etmekten hoşlandığım, yanımda olduklarında bana huzur veren bir çok arkadaşım var. Hepsi birbirinden iyi, birbirinden güzel insanlar. Bu arkadaşlarımdan birisi de Mehmet. Onun yeri bende apayrı. Mehmet kim mi? Babamın askerlik arkadaşının oğlu. Şimdinin asker adayı. Bir hafta sonra askere gidiyor..."

